

повика длъжниците си при себе си, да платят дълговетъ си, но ако Му се помолят да отложи плащането, защото нѣматъ възможностъ да се издължатъ, Той ще ги прости. Ако онзи, на когото Христосъ е простилъ дълга, отиде да притѣснява и да изтезава нѣкой свой длъжникъ за нищожна сума, Христосъ ще каже на слугата си: „Върнете този при мене, да изплати дълга си!“ Слугата отново ще го въведе при Христа, Който ще го запита: „Ти готовъ ли си да простишъ малкия дългъ на брата си, както азъ ти простихъ голѣмия? Ако си готовъ да простишъ на брата си, и азъ нѣма да искамъ твоя дългъ.“

Питамъ: кой отъ васъ е готовъ да прости на брата си? Простите ли дълга на брата си, нѣма да има вече оплаквания, нѣма да се пишатъ заявления, да се даватъ подъ сждъ. Вие забравяте закона „съ каквато мѣрка мѣрите, съ такава ще ви се отмѣри“ и постъпвате по вашему. Какво по-красиво отъ това, да дойде при васъ нѣкой вашъ приятель, да поиска сто лева на заемъ, съ условие, че следъ десетъ деня ще ги върне? Вие му давате тия пари и виждате, че точно следъ десетъ деня приятельтъ ви носи паритѣ назадъ. Това значи английска точностъ. Ако не може да ги върне на време, приятельтъ ви трѣбва да дойде при васъ, да се извини, че не може да върне паритѣ на време и да ви помоли, ако можете да му дадете нѣкаква работа — по този начинъ да се изплати. Когато англичанинътъ взима пари на заемъ, той ги връща точно на определенъ срокъ. Българинътъ, обаче, вземе ли пари на заемъ, не ги връща лесно. Той постъпва сждо така и съ книгитѣ, които взима за четене: вземе една книга за четене отъ нѣкой свой приятель, прочете я, а за връщане не мисли. Изобщо, българинътъ не е точенъ. Точността е слабо развита въ него. Срещате единъ български селянинъ и го питате: Моля ти се, знаешъ ли, колко часа пжтъ има до това село? — Като минешъ този баиръ, после още единъ, ще повървишъ малко поравно и ще стигнешъ селото, нѣщо около единъ часъ. Ти вървишъ часъ, два, три, нѣма стигане. Това показва, че центърътъ на времето въ него не е развитъ. Или пъкъ, той може да се ржководи отъ друга математика. Нѣкой българинъ обещава нѣкому, че ще дойде следъ половинъ часъ, а дохожда следъ нѣколко часа. Азъ съмъ правилъ изчисления и съмъ намѣрилъ, че българскиятъ половинъ часъ се равнява на шестъ европейски часа. Значи, ако българинъ каже, че ще дойде следъ единъ